
A satan se smál z nebe

1.

V noci se pořádně ochladilo. Všechno nasvědčovalo tomu, že mě čeká první zima mezi bezdomovci a já měl jen starší prošívanou bundu, džíny a jeden poměrně zachovalý svetr. Vlastnil jsem i tenisky – značkové – , ale volaly po výměně. Jejich volání zesilovalo zvláště v době dešťů, kdy se mé nožičky zvědavě ptaly, jestli náhodou nekorzují po palubě Titaniku. Pochlubit se můžu i párem pletených ponožek se žluto-zelenými proužky a červenou špičkou. Mohly by patřit klaunovi, co si myslí, že kromě zmalovaného ksichtu musí i nohy hrát všemi barvami. Jenže já si myslím, že je to rozhodně lepší než vyštouchnout si oko drátem, jak říkával můj spolužák ze základní školy Bruno Lajs.

Trvalé bydliště už nemám, takže byste mi marně posílali pohlednice z vaší báječné dovolené v Karibiku nebo prachy na přilepšenou. Prostě a jednoduše řečeno, „majoj adrjési něť“, což je zase Kostův výrok. Kostá se kolem mě motal v prvních týdnech, kdy jsem se ocitl na ulici. Byl to fajn kluk, jenže ho dostala jistá mafie. Zmizel ze dne na den, jako ta pára nad hrncem. Teď bydlím v brlohu, postaveném ze starého papundecklu, rozpadajících se molitanů, dvou starých plátěných celt a proleželé matrace. Kromě toho vlastním i dvě neobyčejně velké igelitové plachty, chrání mi byteček v době dešťů. Postavil jsem ho uprostřed křovisek na břehu Botičského potoka. Je přilepený k dvoumetrové zdi obklopující starou zámeckou zahradu. Zeď ho chrání proti větrům, jenže už vůbec ne proti parchantům, kteří se baví tím, že nám občas chtějí rozbít hubu. Není to tak dávno, co mezi nás přišel jeden takový střízlík, s nikým se moc nebavil, celý den se držel stranou a na krok se nehnul od malého ošoupaného kuffíku.

No a tohohle prcka ti parchanti jednu noc počákali nějakým hořlavým svinstvem a zapálili. Měli z toho náramnou srandu, a když se dovyváděli, šli buzerovat jinam. S kámošem Ludvou jsme na nic nečekali a doutnajícího chlápka odtáhli do potoka. Byl to fofr, ale i tak si pár týdnů poležel ve špitále.

Nemyslete si, že vykládám vymyšlené báchorky, to byste mě vážně naštváli. Nikdy jsem nelhal a taky nikomu nic neukrad. Zřejmě právě proto jsem skončil mezi bezdomovci, možná právě proto se nemám kde umýt, ohřát a pořádně vyspat. Jsem vůl a můžu si za to sám.

2.

Ted bych se ale rád vrátil k příběhu toho kluka, co ho ještě stihli odvézt do špitálu. Jmenoval se Víta, a když se po třech týdnech mezi nás zase vrátil, zalezl v tom svém kutlochu do spacáku a zbytek dne a celou noc se neukázal. Už jsme se báli, jestli se mu něco nestalo, jenže on ráno vstal, sebral kufřík a beze slůvka rozloučení odešel.

„Ani nám nepoděkoval, a to jsme mu vlastně zachránili život,“ bručel jsem, parádně dožraný jeho chováním.

„A jako blbci opatrovali ten jeho kufříček,“ dodal stejně naštvaný Ludva.

Dohodli jsme se, že na Vítu už nebudeme myslet, jenže asi za týden přinesl Ludva nějaký bulvární škvár, co si s ním většinou vytíráme zadek, a tam jsme Vítu na mizerné fotce, strčené rovnou na titulní stranu, poznali. Faktem je, že jsme od noci měli ještě dost nasáto, ale splést jsme se nemohli. Víta visel na stromě nedaleko Hostivařské přehrady, jak stálo pod fotkou. Bylo na ní vidět i houští v pozadí a pod ním něco, co připomínalo Vítův kufřík, což Ludvu vyprovokovalo k otázce, jak je možné, že ho ještě nikdo neukradl. Vzpomínám si, že Ludva byl tím kufříkem od začátku posedlý a několikrát se marně vyptával, co v něm ukrývá. Někdy na to šel od lesa a před Vítou tvrdil, že v něm nemá nic jiného než špagát, na kterém se jednou oběsí. Já mu samozřejmě na oko přitakával, jelikož Víta na sebevraha nevypadal. Než ho polili tím benzínem, choval se docela normálně. Dokonce se mu moc líbilo, když jsme se ho s Ludvou ptali, jestli mu nepatří ten chrám, co stojí na Hradčanech. Smál se tomu, a když měl dobrou náladu, vyprávěl nám o všelijakých kouzlech, kte-

rá se dají dělat s penězi, což Ludva komentoval slovy, že Víta určitě přečetl všechny ročníky *Financial Times*. Jenže ať jsme na to šli od lesa nebo od řeky, Víta nám o obsahu svého kufříku nikdy nic neřekl. Proto se nedivte, že jsme byli dost nažhavený vnitřnosti kufříku poznat.

Věřte mi nebo ne, ale jak jsem v ruce držel ten cár papíru a prohlížel si tu nepovedenou fotku, dostal jsem děsný vztek na Ludvu i na ty jeho kecy o špagátu. Taky mě štvali parchanti, co Vítu tenkrát chtěli upálit. Byl jsem tak vytočený, že se ve mně zrodil anděl pomsty, oči se mi podlily krví a má vypatlaná hlavička neměla nic jiného na práci, než si přehrávat nejružnější mordy, jimiž vlastní spravedlností nahrazujeme nedostatečný výkon trestního práva. Už ani nevím proč, ale já se tehdy rozhodl, že Vítu pomstím. Teprve pak jsem drobátko vychladl a navrhl Ludvovi, abychom se poohlédli po místě činu, protože kdo ví, třeba tam ten kufr ještě najdeme. Už jsme vyžahli půlku krabice tekutého hnusu, co mu s Ludvou říkáme cinzano chudých, ale měli jsme pocit, že za ten nápad by se nemusel stydět ani lišák Pedro. Oslavili jsme to tím, že jsme krabici s cinzaniem dojeli a navzdory svému úžasnému nápadu se místo na přehradu odebrali do říše snů.

3.

Tu noc jsem měl divoké sny a musel sebou házet ve spaní, protože mě probudila zima. To se mi stává, když se odkopu a vystrčím na Pána-boha tu svou hubenou zadnici. Nejprve jsem zmateně mžoural kolem sebe, ale potom jsem uviděl malá žlutá světýlka, poskakující přesně tam, kde spí Ludva. Štípl jsem se do nosu, jestli se mi to jako nezdá, ale světlušky jsem viděl stejně dobře jako ty dva kluky. I v tom mizerném světle, co k nám dopadalo z baráků na protější straně Botiče, jsem je poznal. Šklebili se na mě úplně stejně jako tenkrát, když zapálili Vítu.

Někdy má člověk tak neskutečné reakce, že tomu ani sám nerozumí. Vystartoval jsem z brlohu jako Schumacher na Velký ceně Monaka a řval o pomoc. Zřejmě by mi to bylo prdlajs platný, kdyby tam, jak končí zámecká zeď, zrovinka nezastavilo policejní auto. Vylezli z něho tři ramenatí chlapi, každý

s takovou tou dlouhou baterkou v ruce a šajnili zrovna mým směrem, stejně jako světla od toho jejich fára. Ti dva smradi si Ludvy přestali všímat a rychle se zdejchli ve tmě. Vrátil jsem se k Ludvovi a začal ho hasit, v čemž mi vydatně pomáhal jeden z těch policajtů, zatímco zbylí dva se rozběhli po stopě paličů. Nedával jsem jim velkou šanci, protože ti kluci to tady moc dobře znali. Policajti se po pár minutách taky vrátili celí udýchaní a říkali něco v tom smyslu, že by se okolí tohoto potoka mělo pořádně prohlídnout, ale ve dne.

Ludva už seděl na zadku – jeho zranění našťestí nebyla nijak vážná –, když se před nás postavil jeden z těch policistů a sdělil nám, že bychom se měli sebrat a nastěhovat do noclehárny pro bezdomovce. Trochu jsme se vzpírali, jako že ještě nepřišla ta pravá zima, a až přijde, tak tam samozřejmě napochodujem. Dělalí jsme na něho smutný oči a vůbec se všelijak pitvořili, že se nakonec spokojil jen s doporučením, abychom s tím moc dlouho neotáleli. Potom nám z auta přinesli dvě deky. Prý je to pomoc lidem v nouzi, tak ať se koukáme do nich pořádně zabalit, abychom nezmrzli. Sotva zmizeli i s tím jejich bourákem, otevřeli jsme na počest Ludvova znovuzrození novou krabici s naším cinzánem a nametli se tak, že jsme tuhle noc žádný deky nepotřebovali.

4.

Probudili jsme se skoro v poledne. Nejdříve jsme dožahli zbytek cinzana, co nějakým nedopatřením zůstal na dně. Moc toho nebylo, ale i tak jsme tuhle šťastnou náhodu ocenili, neboť Ludva bazíruje na tom, že snídat se musí. Hned potom jsme oprášili „pyžama“, z nichž se s příchodem dne stávaly všední, o víkendech a svátcích sváteční šaty, a vyrazili na tramvaj. Tady musím poznamenat, že Dopravní podnik hl. m. Prahy je fakt solidní firma a k lidem, jako jsme my s Ludvou, se chová více než velkoryse. Tím chci říct, že když už někdy musíme využít jeho služeb, býváme v tramvaji většinou sami, zatímco v druhém vagonu se lidi mačkají jako sardinky ve vlastní šťávě. Díky tomu jsme se pohodlně svezli až na konečnou, odkud je to už jen pět minut pohodlné chůze do hostivařského lesoparku. Šlapali jsme si

to cestou, kde ve všední den člověka nepotkáte, zato o víkendu je tu natřísáno a matičky s kočárky si báječné překážejí s cyklisty. Místo, kde se Víta oběsil, jsme dlouho nehledali. Ten rozsochatý strom by našel i slepý mládenec, protože Víta si vybral mohutný dub s obrovskou korunou, kolem něhož bylo tolik placu, že by se tam dalo tancovat. Chvíli jsme nevěřícně čučeli na zbytek špagátu, co zůstal omotaný kolem silné větve, načež Ludva poznal, že špagát po oběšenci přináší štěstí a že bychom si ho měli vzít. Ještě dodal něco v tom smyslu, že ta větev by klído pídó unesla Vítu třikrát, ale to už jsem ho moc neposlouchal. Osahával jsem kmen dubu a přemýšlel kudy nahoru. Jsem pověřivý jak stará Blažková, takže ten špagát pro štěstí jsem musel za každou cenu mít. Začal jsem se škrábat po kmeni, našťásti mi po chvíli došlo, že v mém věku to nebude žádná sranda. Co pokus, to pád. Ludva se mezitím plazil opodál křovím a hledal Vítův kufřík. Nadával u toho jako starý Matoušek, co u nás ve škole dělal školníka a honil nás po chodbě, když jsme se nepřezuli.

„Copak se děje, Ludvo?“ zavolal jsem, sotva jsem nabral dech po dalším nevydařeném pokusu zdolat aspoň první metr dubového kmene.

„Do prdele,“ ozvalo se z houští, „lidi dneska ukradnou i starej olezlej kufr, přestože je každému na hovno.“

„Nenadávej a pojď mi pomoci,“ zařval jsem v naději, že s jeho pomocí na ten zatracený strom konečně vylezu. Ludva mi udělal bezva stoličku, když spojil obě ruce a dlaně otočil vzhůru. K tomu se rozkročil a poručil mi, abych lezl.

Chytil jsem ho za ramena, pravou nohu vsunul do nastavené stoličky a levou se odrazil od země. Kupodivu jsem dosáhl na tu nejnižší větev, přitáhl se k ní a držel se jí jako klíště. Sotva jsem nabral dech, hrábl jsem po další větvi a zase se k ní přitáhl, přičemž jsem proklínal Vítu, že si musel vybrat zrovna tenhle strom, a taky Ludvu, že žvanil ty blbosti o štěstí s oběšencovým špagátem. Funěl jsem jako stará herka, co u nás v ulici kdysi rozvázela mléko, když se mi konečně podařilo chytit tlusté větve, svírající s kmenem stromu pravý úhel, na niž visel zbytek špagátu. Objal jsem ji rukama i nohama a pomalu se sunul kupředu, jak jsem to kdysi viděl v nějakém filmu o indiánech. Ke špagátu mi zbývalo ještě půl metru, když se stalo něco, s čím jsem vůbec nepočítal. Vážně nevím, jak k tomu došlo, ale já se najednou bál toho špagátu dotknout.

„Tak co je?“ rozřízl ticho Ludvův hlas. „Přešmikni to a polez dolů,“ poručil mi, jenže já se teď toho špagátu nejen bál, ale i štítíl.

„Do prdele, tak co bude?“ rozčiloval se dole Ludva a posílal mě ke všem čertům. „Ještě nejsi tak starej, tak koukej hejbnout tou svou línou zadnicí, vždyť už na ten špagát musíš dosáhnout!“

„Prosím tě, Ludvo, drž už hubu,“ okřikl jsem ho a posunul se o pár centimetrů kupředu. Teď jsem měl špagát přímo před sebou, jenže já na něj nerozhodně zíral a litoval toho blbě geniálního nápadu. Naštěstí Ludva začal zase něco hulákat, čímž mě vážně dožral a já vytáhl z kapsy kalhot kapesní nůž a špagát přeřízl. Sletěl dolů tak rychle, že Ludva ani nestačil uhnout. Přistál mu na hlavě a teprve potom sklouzl na zem.

„Co blbneš, vole? Neumíš dávat pozor?“ čertil se Ludva, když sbíral špagát ze země.

Jen se z toho nepodělej, říkal jsem si v duchu a pomalu couval po haluzi zpátky. Taky mě napadlo, jak asi bylo Víťovi, když šplhal po stromě a táhl s sebou špagát s vědomím, že si do něj strčí hlavu a spustí tělo dolů. Mráz mi přešel po zádech a na chvíli jsem pevně sevřel větve, abych nepadl. Faktem však je, že cesta zpátky na zem se s výstupem nahoru nedala vůbec srovnat. Když jsem se z té ohnuté větve konečně dostal ke kmeni stromu, spouštěl jsem se pomalu dolů tak, že jsem rukama hmatl po větvích, co byly na dosah, zatímco nohy mi visely kolmo k zemi. Poslední úsek, kde už větve nebyly, jsem se pustil a doslova sjel po břiše. Ludva se tomu chechtal, čímž mě dožral, jelikož jsem očekával spíše uznání za sportovní výkon než srandičky na můj účet.

„Hele,“ povídám dost našťvaně, „naval ten špagát! Je můj, protože tobě zase patří kufřík. Takhle jsme se přece dohodli.“

Hodil mi ho s poznámkou, ať jdu třeba k čertu.

„A kde máš kufřík?“ ptám se, jelikož nikde žádný nevidím.

„Nemám ho, protože jsem ho nenašel.“

„To snad není možný,“ divím se, ale už mi něco říkalo, jestli to tak není lepší, jenže nahlas jsem podotkl, že někde přece musí být.

„Jo, ale jak mám vědět kde?“ čertil se Ludva. „Zřejmě ho někdo šlohl, a když ne, tak se propadl do země. Ať tak či onak, já ho nemám a je mi to fuk.“

„Jen se nedělej. Víím, jak ti na něm záleželo, jak jsi byl až chorobně zvědavěj, co v něm Víta schovává.“ Nacpal jsem špagát do kapsy a nabídl Ludvovi, že mu pomůžu ten zatracený kufřík hledat. Spustil jsem se na všechny čtyři a jako dobře vycvičený stopař se ponořil do pichlavého roští. Prolezli jsme ho s Ludvou křížem krážem, slezli jsme i nedaleký svah nad úvozovou ces-

tou, ale po kufříku ani stopa. Vzal jsem si od Ludvy ten bulvární škvár, co měl po celou dobu zastrčený pod kabátem, a pozorně prohlížel titulní fotografii s oběšencem. Hledal jsem cokoliv, co jsme mohli přehlédnout, jenže bylo mi to prdlajs platný. Ať jsem na tu fotku zíral zblízka nebo zdálky, nenašel jsem nic, co by mě přivedlo na něco nového. Mezitím se začalo šerit a my si s Ludvou museli přiznat, že kromě kousku špagátu naše výprava skončila totálním fiaskem. Navíc jsem si o tom špagátu nedělal valné iluze, protože kdo by taky věřil nějakým babským řečem. Vraceli jsme se k tramvajové zastávce loudavě a bez nálady. Mlčeli jsme i celou cestu zpátky, když jsme si už zase užívali pohodlí prázdného vagonu. Na jedné stanici sice nastoupil různolící chlápek, co měl v ruce odznak revizora, jenže se chytil za nos, otočil se na patě a na poslední chvíli vyskočil.

„Do hajzlu,“ utrousil Ludva, když se tramvaj rozjela, „lidi dneska nic nevydržej!“

„Nech to bejt,“ říkám mu, „mě spíš zajímá, kam se mohl ztratit ten kufřík. Prosím tě, k čemu někdo potřebuje starej odřenej kufr, kterej už na první pohled nemá žádnou cenu.“

„Možná si ho vzaly děti. Ty vezmou cokoliv,“ pronesl Ludva a tvářil se jako kriminální rada Vacátko, když odhalí pachatele zločinu.

Jeho odpověď mě nepotěšila a v žádném případě nezbavila myšlenek na Víťův kufřík. Hlavně mi nešlo z hlavy, jak to, že ten kufřík tam vydržel ležet do té doby, než přišel fotograf z bulváru. Nakonec jsem dospěl k závěru, že ho asi štípl ten fotograf, nebo někdo, kdo přišel po něm.